

MEGAN GOLDIN



PROBUŠ
SE

THRILLER

ZŮSTAŇ VZHŮRU

Vzpomínky lžou. Nikomu nevěř. On už je blízko.

ZŮSTAŇ VZHŮRU

Copyright © 2022 by Megan Goldin

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ondřej Horník, 2024

Cover © Zhivko P. Petrov, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5173-0 (pdf)

ZŮSTAŇ VZHŮRU

Megan Goldin

přeložil Ondřej Horník

VENDETA

*Pro T. L. E. A.
S láskou...*

Že jsi paranoidní, neznamená,
že po tobě nejdou.

– Joseph Heller, *Hlava 22*,
překlad Miroslav Jindra

KAPITOLA PRVNÍ

STŘEDA 2:42

Pouliční lampy blikají, jako by si navzájem předávaly nějaké tajemství, když se probudím a zjistím, že sedím napůl zhroucená na zadním sedadle taxíku a nemám nejmenší tušení, jak jsem se sem dostala nebo kam vlastně mířím.

Omámeně se zahledím z okénka na světla velkoměsta kmitající kolem na pozadí noci a nechám se kolébat zádumčivým šuměním autorádia.

„Už jsme skoro tam,“ zamumlá řidič a prudce zabrzdí na červené.

Naše pohledy se na chvíli střetnou ve zpětném zrcátku, pak na semaforu naskočí zelená a město se znovu rozpije v neonovou šmouhu.

„Tenhle song je pro všechny insomniaky tam venku, kteří touží po spánku jako po nedostupném milenci...“ Dýdžejův klidný hlas se rozplyne v drnkání akustické kytary.

Přejíždíme přes Brooklynský most a Paul Simon zpívá o měsíci a jeho smutných očích. Obrátím pohled vzhůru, nad zubatou siluetu města. Obloha je kalná, měsíc na ní dnes nesvítlí. Zatímco projíždíme bludištěm ospalých ulic, v dálce zlověstně kvílí siréna.

„Jsme na místě,“ prodere se změtí mých ospalých myšlenek řidičův hlas.

Zaplatím zmačkanou padesátidolarovou bankovkou, kterou svírám v pěsti, a přeju jednosměrnou ulici. Náš byt je

v druhém patře starého činžáku přestavěného na moderní bytový dům se střešní terasou.

U dveří mi ovšem dojde, že nemám klíče ani kabelku. Unaveně si opřu čelo o hrubou cihlovou zeď vedle vchodu a neochotně stisknu zvonek, abych vzbudila Amy.

„No tak, Amy. Buď doma, prosím.“

Z polonahých stromů padá listí jako podzimní déšť. Podívám se na ně ještě jednou, pozorněji. Tohle není jenom nějaká anomálie. Je to zhola nemožné. Kdo to kdy slyšel, aby stromy opadávaly uprostřed léta?

Pohled na barevné listy étericky se snášející na chodník ještě prohloubí neklid, který cítím od chvíle, kdy jsem se probudila v tom taxíku. Poslední, co si pamatuju, než jsem otevřela oči, je sluncem zalitý pracovní stůl v mojí kanceláři a to, že mě ze soustředění vytrhlo zazvonění telefonu.

„Tady Liv,“ řekla jsem s pohledem upřeným na nádhernou letní oblohu.

A od té chvíle mám okno. Až doteď.

Můj dech se vznáší v mrazivém vzduchu jako nějaká duše, již není dovoleno spočinout v pokoji. Léto, uvědomím si a zachvěju se při tom pomyšlení, zmizelo jako vlnka na hladině času.

Znovu stisknu zvonek a pak ještě jednou. Pokaždé podržím prst na tlačítku o něco déle, až se konečně v naší kuchyni rozsvítí a světlo ozáří zápraží. Slyším kroky na schodech.

„Amy, já se moc omlouvám,“ spustím hned, jakmile se začnou otevírat dveře.

Na prahu nestojí Amy, ale dva cizí lidé. Žena je vysoká, má rovné zlaté vlasy a na sobě pyžamo s potiskem modrých králíčků. Nohy s pečlivě pěstěnými nehty jsou bosé. Vedle ní stojí vysoký, atletický muž s rozcuchanými blond vlasy a strništěm stejné barvy. Má na sobě šedé tepláky a bílé tričko, které si nadzvedne, aby se podrbal na vypouklém bříšku.

„Co si sakra myslíte, že děláte, zvonit na nás uprostřed noci?“ pustí se do mě ta žena.

„Nevěděla jsem, že tu má Amy návštěvu,“ vykoktám zaskoče-
na jejím ostrým tónem.

Není to poprvé, kdy jsem se vrátila domů a našla v našem bytě cizí lidi. Amy je skvělá lékařka, promovala jako nejlepší z ročníku. Mám ji ráda nade všechno na světě, ale ohledně informací o věcech, které nepovažuje za důležité, jako například o přátelích, kteří se chystají na pár týdnů utábořit na podlaze našeho obýváku, občas bývá nepříjemně rozržitá.

„Já jsem Liv,“ představím se. „Moc se omlouvám, že jsem vás vzbudila. Zapomněla jsem si klíče. Zase...“ Sebekriticky obrátím oči v sloup.

Žena na mě dál upírá svůj pohoršený pohled.

„Takže jsem zkusila zazvonit...“ Hlas se mi vytratí.

Ani jeden z nich neustoupí, aby mě pustil dál. Jejich prázdné výrazy mě znervózňují.

„No, myslím, že bych měla jít nahoru a trochu se prospat. Mám za sebou dlouhý den.“ Vykročím vpřed a těším se, až vklouznu do tepla svého bytu a brzo snad taky do pohodlí své postele. Ve chvíli, kdy překračuji práh, mi žena zkusí zabouchnout před nosem.

„Auvajs!“ Nelibě se zamračím, když mě dveře uhodí do chodidla.

Navzdory bolesti však nohu nestáhnou.

„Běžte pryč,“ rozkáže mi ta žena.

„To je můj byt, ten nahoře,“ podívám se ke schodům.

„Nahoře žijeme my,“ řekne muž. „Musela jste se splést.“

Skoro mu uvěřím, ale pak zahlédnu výraznou dlažbu na chodbě a tmavý dřevěný sloupek schodiště s oblými hranami. Jsou to jedinečné dobové prvky, pečlivě udržované pro zachování památkového charakteru budovy.

„Bydlím tam s Amy už celá léta.“

Při zmínce o Amy se v mužově tváři mihne záblesk poznání. Úlevou vydechnu. Konečně jsme našli společnou notu.

„S Amy Deckerovou?“ zeptá se.

„Ano!“

„To je ta doktorka, co k nám pořád chodí její pošta,“ poznamená ke své partnerce, jako kdybych tu vůbec nebyla.

Chci mu říct, že Amy tady pořád bydlí. Stejně jako já. Kousnu se do jazyka, vědoma si toho, že nade mnou mají navrch. Konec konců jsem to já, kdo stojí venku na mrazu.

Z pootvěřených dveří bytu v patře se line měkké světlo a vábí mě k sobě. Celé tělo mě bolí zdrcující touhou vyjít tam a pokračovat ve svém životě. Jediný způsob, jak toho můžu dosáhnout, je přesvědčit ty dva, aby mě pustili dovnitř.

„Moc se omlouvám, popletla jsem to,“ hlesnu. „Je to zkrátka jedna z těch nocí! Ztratila jsem kabelku a telefon.“ Chvěju se zimou. „Mohla bych si aspoň od vás zavolat mému příteli Marcovi, aby mě přijel vyzvednout? Je hrozná zima.“

Žena na mě hledí s výrazem plným zášti. Kdyby bylo po jejím, klidně by mě tu nechala umřít na podchlazení. Její partner má větší pochopení.

Vzhlédnu k němu doširoka otevřenýma prosebnýma očima. Zaváhá a pak otevře dveře dokořán, aby mě pustil dovnitř. Jeho přítelkyně ho za ten ústupek probodne rozzuřeným pohledem. Její bosé nohy celou cestu po schodišti našťavaně dupou.

KAPITOLA DRUHÁ

STŘEDA 3:08

Jakmile se ocitnu uvnitř, všechna moje jistota zmizí, jako když praskne bublina. Udělala jsem trapnou chybu. Tohle není můj byt. Jistě, dispozice má stejné. Ale zařízený je úplně jinak.

Tenhle vypadá jako z obálky katalogu IKEA. Interiér je na centimetr přesně navržená kombinace bílé a přírodních akcentů. Dokonce i kuchyňské skříňky jsou nové.

Můj oblíbený jídelní stůl z teakového dřeva, můj ošoupaný perský koberec a moji pestrobarevnou, ručně vyrobenou knihovnu naplněnou eklektickou sbírkou knih a magazínů nahradil minimalistický šik design.

Už se chystám omluvit a odejít, když v okně protějščího bytu zahlédnu truhlíky s květinami natřené jasnými barvami. Na ty se přece dívám už celá léta. Tohle rozhodně je můj byt.

V hlavě mi víří otázky. Kdo jsou ti lidé? Kde jsou moje věci? A především ta nejdůležitější, ačkoli se na ni prakticky nezvládnám soustředit. Proč jsem zapomněla, že už tady nebydlím?

„Kde je Shawna?“ zeptám se. Nejlepší bude držet se praktických záležitostí.

„Kdo?“

„Moje kočka!“

„Minulou zimu se k nám pořád dokola ukrádal takový jednooký zrzavý kocour. Odvezli jsme ho do útulku.“

„Vy jste nechali zabít mou kočku?“ Děsí mě, že by mohli být tak bezcitní.

„Nenechali jsme ji zabít. Dali jsme ji do útulku.“

„A co si myslíte, že tam udělají s napůl slepou kočkou?“

„Koukněte,“ přerušil mě žena netrpělivě a podá mi telefon.

„My se potřebujeme vyspat. Oba máme brzo ráno pracovní schůzky. Vy teď zavoláte svému příteli a pak půjdete a počkáte na něj na ulici.“

Otevřenými dveřmi vkročím do ložnice. Sotva slyším, co mi ta žena povídá.

„Hej, tam nemůžete!“ křikne a vyrazí za mnou.

Ultramoderní postel na platformě se zmuchlanými přikrývkami v povlečení ze směsi bavlny a bambusu není moje. Stejně tak není moje kovová stojací lampa ani abstraktní malba na zdi. Z nočního stolku zvednu rámeček s fotkou. Na snímku jsou samí cizí lidé.

„Nesahejte na to!“ Žena mi vytrhne obrázek z rukou.

Matně si uvědomuji, že je příliš blízko. Rudé skvrny, které jí vyrazily v obličej, zastiňují veškerou její přirozenou krásu. Křičí a přehlušuje tím praskavý zvuk v mé hlavě, který je stále rychlejší a rychlejší, až nakonec zní jako Geigerův počítáč v samém srdci oblasti zamořené radiací.

„Grante, zavolej policii!“

Hluk v mé hlavě náhle ustane. Poslední, po čem teď toužím, je dohadovat se s policajty. Jsem si moc dobře vědoma, že ti by nebyli na mé straně. Navzdory svému zmatení vím, že situace pro mě nevypadá zrovna nejlíp. Těžko bych mohla něco vysvětlovat, když sama nemám nejmenší tušení, co se vlastně děje.

„Počkejte!“ řeknu hlasitěji, než je nutné. „Vždyť už jdu.“

Když scházím dolů ke vchodovým dveřím, pevně se držím zábradlí, aby se mi nepodlomily nohy.

„Už se sem nevracejte! Jestli vás tu ještě někdy uvidíme, tak ty policajty vážně zavoláme,“ křičí na mě žena z patra. Otevřu dveře a vykročím ven do chladu.

Sesunu se na horní schod, unaveně se opřu o cihlovou zeď pod panelem zvonku a snažím se vymyslet, kam bych mohla jít. Byla jsem pozdě v noci vyhnána z domova na mráz. Pak si připomenu, že to už není můj domov. Ti dva tam zjevně už nějakou dobu bydlí.

Hlava mi třeští. Prohmatám si kapsy, jestli náhodou přece jenom nemám někde schovaný telefon. V přední kapse džínů objevím bankovky. V kapse dlouhého svetru je nějaký předmět zabalený v tričku.

Položím si ten uzlík do klína a opatrně ho rozbalím. Uvnitř je nůž z nerezové oceli potřísněný krví tak čerstvou, že ucítím její vůni. Instinktivně se otřesu, znechucená představou, že jsem tohle měla v kapse. Nůž sklouzne na schody a kovově zařinčí o beton.

Zdráhám se ho znovu dotknout. Po chvíli váhání ho vezmu do trička a odhodím do popelnice stojící u zdi. Když zavírám víko, uslyším o kus dál v ulici bouchnout dveře od auta. Někáký taxík tam vysazuje zákazníky. Postavím se doprostřed vozovky a zamávám na něj, protože vyjíždí mým směrem. Světlomety ozařují mokry asfalt.

„Kam to bude?“ zeptá se řidič, když nastoupím.

Dám mu Marcovu adresu, i když nevím, jak Marco zareaguje, když se u něj objevím neohlášená uprostřed noci. Náš vztah má jasně vytyčené hranice. Jednou z nich je, že se navzájem nenavštěvujeme, aniž bychom si předem dali vědět. Dokonce jsme si ani navzájem nevyměnili klíče od svých bytů. Teď ujišťuji sama sebe, že Marco by určitě nechtěl, abych se v noci potulovala venku a neměla kam jít.

V dále pulzují světla města, zatímco se taxík za zvuku truchlivých tónů písně Billyho Joela, který z rádia zpívá na dobrou noc svému andělovi, proplétá téměř prázdnými ulicemi. Náhle si všimnu nápisů na hřbetech svých rukou. Vypadám jako lidská školní tabule.

Čitelných je jenom několik zpráv. Ty ostatní jsou tak rozmazané, že jsou ve světle pouličních lamp, které na ně přerušovaně dopadá, prakticky nerozlušitelné.

Pod klouby prstů mám několik písmen vyvedených černou propiskou. Sevřu pěsti a přiložím je k sobě. Písmena vytvoří slova ZŮSTAŇ VZHŮRU. Nad pravým zápěstím mám napsané jméno a adresu podniku s názvem Nocturnal.

Nakloním se dopředu a řeknu řidiči, aby mě odvezl tam.

KAPITOLA TŘETÍ

STŘEDA 3:44

Nocturnal mi nepřipadá vůbec ničím povědomý. Přitisknu tvář na výlohu. Barevné šmouhy míhající se za silným sklem ve stylu art deco připomínají oživlý impresionistický obraz.

Dveře se otevřou a hluk z baru se vylije do ulice. Rozmazané barvy, které jsem pozorovala skrz sklo, se změnění v lidi v dlouhých kabátech, kteří si upravují šály. Jejich podroušené oči pátrají po volném taxíku, zatímco spolu hovoří zvýšenými hlasy, ještě nepřizpůsobenými tichu ulice.

Skupinka projde kolem mě. Zachytím dveře těsně předtím, než se stihnou zavřít, a vstoupím do rozlehlého prostoru plného náladového osvětlení a ohlušující kakofonie smíchu a cinkání sklenic.

„Budeme zavírat,“ řekne mi obsluha u dveří, jako kdyby mě znala.

Odpojí rudou sametovou šňůru. Když vejdu dovnitř, uslyším za sebou, jak pleskla o zeď. Po pravici mám uzavřenou část s prázdnými jídelními stoly. Uklízeč v bílé uniformě tiše vytírá podlahu, jako kdyby se svým mopem tančil náměsíčně ploužák.

Sejdu po dvou schodech do rušné barové části a vzápětí se zamotám do osmičlenné party, která se zrovna zvedá od stolu. Jejich židle skřípají o podlahu, jak se všichni opile zvedají na nohy a potácí se k východu. Většinu hluku si odnášejí s sebou.

V baru zůstává jenom několik zarputilých pijáků. Sedí na vysokých stoličkách a soustředěně srkají své drinky. Nikdo s nikým nemluví. Upírají oči na sklenky s alkoholem, jako by to byl jejich jediný zdroj útěchy. Stěnu za samotným barem tvoří třídlínné zrcadlo ze třicátých let.

Mám pocit, jako bych se dívala na zkreslenou verzi sebe samé v nějakém pouťovém zrcadle. Moje vlasy jsou velmi dlouhé a mnohem tmavší než můj přirozený medově hnědý odstín. Mají barvu hořké kávy. Svážu si je do uzlu, aby kolem mě nevlály, a překvapí mě, jak zkušená jsem v dovednosti, kterou si nepamatuju, že bych se kdy učila.

Barman má tmavou bradku a rukávy bílé košile vyhrnuté, takže odhalují tetování na předloktí. Nalije drink muži shrbenému na barové stoličce, pak se podívá přímo na mě a blýskne širokým vřelým úsměvem.

„Liv!“

Jsem překvapená, že mě zná jménem, a instinktivně se ohlédnou, jestli se poblíž nenachází nějaká další žena, co by se jmenovala stejně.

„Věděl jsem, že se vrátíte, než zavřeme.“ Zní to, jako by navazoval tam, kde jsme před chvílí skončili. „Co si dáte, Liv? Na účet podniku.“

„Díky, ale jen vodu,“ odpovím a vyhoupnu se na volnou stoličku. „Dneska nepiju.“

„Před pár hodinama jste mluvila jinak,“ uchechtne se a podá mi sklenici vody s ledem.

„Já tu dneska už byla?“

Když barman vidí, jak mi z ledové vody zamrzly rysy, v očích se mu roztančí šibalské jiskřičky. „Jasně. Kolem desátý. Dala jste si pár drinků a pak jste zmizela.“

„Sama?“

„Byla jste tu s nějakým chlapem, Liv,“ odpoví a přejede po mně zkoumavým pohledem. „Vy si to nepamatujete?“

Hruď se mi neklidně sevře. Ten barman o mně právě teď očividně ví víc než já sama.

Musela jsem tu být s Marcem. Možná jsme něco vypili. To by vysvětlovalo ten pocit, jako kdyby moje tělo nebylo tak úplně moje, který mě doprovází od chvíle, kdy jsem se probudila v tom taxíku.

„Mám všechno nějaký rozmazaný,“ vysvětlím. „Jak vypadal ten chlap, se kterým jsem tu byla?“

„Viděl jsem jen vaše záda, když jste odcházeli. Měli jsme narváno. Vždyť víte, jak to tu vypadá, když hraje živá kapela.“

Vědoucně se usměju, i když si vůbec nic nepamatuju. Ani toho barmana. Ani tenhle bar. Ani muže, s nímž jsem odsud večer odešla. Změním téma a zeptám se, jestli jsem tu náhodou předtím nenechala kabelku nebo mobil. Zdá se, že jsem obojí někde ztratila.

„Nevím o tom, ale až zavřeme, zeptám se kolegů a zítra vám dám vědět.“ Nalije jakousi tekutinu do šejkru na koktejly.

Tolik se soustředím na snahu zrekonstruovat z drobných střípků informací, které mi poskytl, události dnešní noci, že překvapením málem nadskočím, když přede mě postaví skleničku s koktejlem a zeptá se mě, co si o tom myslím.

„Je to nová verze ginu s tonikem. Místo toniku používám závorovou limonádu. Zkuste to.“

Zachvěju se, když mi tekutina vklouzne do hrdla.

„Nechutná vám to?“

„Vlastně je to docela dobrý. Jen zkrátka dneska nemám na alkohol náladu.“

Potlačím vyčerpané zívnutí. Mosazné hodiny na stěně ukazují, že se blíží čtvrtá. „Měla bych jít. Už mám dávno po večerce.“

„V tuhle dobu nikdy nebýváte v posteli,“ ujistí mě.

„A kde teda bývám?“

„Tady. Pijete. Povídate si se mnou. Ochutnáváte moje nové koktejly. Cokoli, jen abyste nemusela jít spát.“

„Proč?“

„Nesnášíte spaní. Hlavně v noci.“

Vrchní číšník oznámí, že za pět minut zavírají. Opozdilci rozesazení podél baru prakticky unisono zhltnou zbytky svých drinků a vytráčí se na ulici. Já se ještě chvíli zdržuju uvnitř a povídám si s barmanem, zatímco personál skládá židle na stoly.

„Jak je možný, že toho o mě tolik víte?“

„Prozrazujete mi všechny své tajemství,“ mrkne na mě rozpustile.

„Tajemství?“

Namísto odpovědi ukáže na písmena vyvedená propiskou na hřbetě mých dlaní, která společně tvoří slova ZŮSTAŇ VZHŮRU. Rozpačitě stáhnou ruce.

„Občas si píšu upomínky,“ vysvětlím ostýchavě. „Je to takovej můj zlozvyk... z doby, kdy jsem byla malá.“

„Děláte to, abyste na nic nezapomněla. Jako třeba tohle.“ Ukáže na nápis na mé dlani, který říká: NESPI! Pod ním, částečně skrytý rukávem, je další: PROBUĎ SE!

„Co mám proti spánku?“

„Bojíte se toho, co děláte, když spíte.“ Nechá ta slova doznít, stáhne si z ramene bílou utěrku a utře do sucha pivní sklenici. „Aspoň tak jste mi to tuhle v noci říkala.“

„Co bych asi tak mohla dělat, když spím?“ zeptám se.

A pak si vzpomenu na ten zakrvácený nůž.

KAPITOLA ČTVRTÁ

STŘEDA 7:35

Darcy Hallidayová se prodírala davem lidí namačkaných kolem zátarasů před vchodem do bytového domu. Poblíž hlídkového vozu s tiše blikajícím majákem na střeše si rozkládal náčiní televizní štáb. O kousek dál netrpělivě přecházela reportérka se silnou vrstvou make-upu na tváři a přeříkávala si repliky.

Když se Hallidayová blížila k policejní pásce, nikdo jí nevěnoval pozornost. Měla na sobě tmavě modré běžecké šortky a růžové lycrové tílko. Byla zarudlá a celá zpocená z ranního běhu. Vypadala zkrátka jako kterýkoli jiný zvědavý jogger, který se tu zastavil, aby se podíval, co se děje.

„Běžte si po svých. Tady není nic k vidění,“ houkl policista střežící vchod do budovy. Hallidayová se protlačila mezerou v davu a přikrčila se pod policejní páskou.

„Slečno, sem nesmíte!“ vyštěkl policista. Už se jí chystal zastoupit cestu, když si všiml odznaku, který držela v ruce.

Protáhla se kolem něj a vyšla po schodech do vstupní haly. Byla zrovna v půli svého obvyklého ranního běhu do práce, když se ve skupinovém chatu jejího okrsku objevila zpráva o vraždě na východní Třiapadesáté ulici. Kapitán se ptal, jestli někdo z detektivů není zrovna poblíž.

Jsem jen blok odtud, odepsala, ačkoli to byly spíš tři bloky. I tak se ovšem nacházela blíže než kdokoli jiný. Kolem aut stojících

v kolonách potom sprintovala s jistotou, že bude prvním vyšetřovatelem na místě činu.

Za ty dva měsíce od chvíle, kdy Hallidayová v rámci půlročního dočasného umístění nastoupila na oddělení vražd, ještě ani jednou nepracovala na vlastním případu. Neměla ani stálého partnera. Byla zkrátka nadbytečná, a tak ji přidělovali ostatním detektivům jako pomocníci při vyšetřování. Nestěžovala si, dobře věděla, jak to chodí. Musela si to odpracovat. Ale teď, po dvou měsících, už neměla chuť dál dokazovat, že na to má. Soudila, že už splatila všechno, co komu dlužila, i s úroky.

Deset let oddaně sloužila zemi v armádě, absolvovala několik turnusů v Iráku a v Afghánistánu. Po propuštění nastoupila k newyorské policii. První dva roky strávila hlídkováním v ulicích a občas si odskočila vypomocť na mravnostní oddělení – převlékala se za prostitutky a dělala návnadu. Poté co úspěšně složila detektivní zkoušky, absolvovala stáž na forenzním a pak pět měsíců na oddělení závažných případů, zabývajícím se krádežemi uměleckých děl, bankovními loupežemi, vydíráním a únosy, a celou tu dobu trpělivě čekala, až se uvolní místo na vraždách. To se nakonec objevilo v podobě dočasné náhrady za policistu, který odešel na dlouhodobou nemocenskou.

Svůj odznak detektiva si více než zasloužila. A přesto jí působení na vraždách ze všeho nejvíce připomínalo první rok u pochůzkářů, kde se k ní navzdory její službě v armádě a bojovým zkušenostem chovali jako k zelenáčovi. Takže když dnes ráno zjistila, že se nachází poblíž místa vraždy, skočila po příležitosti pustit se do vyšetřování jako první.

„Které patro?“ zeptala se vrátného a zamávala mu před oblíbeným odznakem.

„Šesté.“

Vyrazila po schodech, aby nemusela čekat na výtah. Když doběhla do šestého patra, rozepnula svůj batoh a vytáhla z něj

lehkou bundu na zip a modré kalhoty z výbavy newyorské policie, které s sebou nosila právě pro podobné případy.

Oblékla si je a prsty si prohrábla po ramena dlouhé kaštanové vlasy. Pak otevřela dveře ze schodiště a vyšla na chodbu. Poblíž vchodu do bytu přehrazeného policejní páskou policista vyslýchal jakousi zrzavou ženu.

Mluvila lámanou angličtinou se silným východoevropským přízvukem. Hallidayová předpokládala, že to ona objevila tělo a nahlásila vraždu na policii.

„Ta uklízečka se jmenuje Olga Kuzněcovová,“ pověděl jí policista, když si ho vzala stranou, aby jí podal stručný přehled o situaci. Dělal mu problémy to jméno správně vyslovit. „Říkala, že přišla krátce po sedmé, otevřela si jako obvykle a v posteli našla mrtvého muže. Podle všeho tady uklízí několikrát týdně. Občas tu přespává majitel, zbytek času byt pronajímá přes Airbnb nebo něco podobného.“

„Ten mrtvý je majitel?“ obrátila se Hallidayová k uklízečce.

„Já nikdy majitele neviděla. On vždycky v práci, když já uklízím. Vrátný dá klíč. Já ho dám zpátky, když já končím,“ vysvětlila žena přerývaně. Potom jim těžkopádně vysvětlila, že pracuje pro společnost, která poskytuje úklidové služby pro byty sloužící ke krátkodobým pronájmům.

„Olgo, odnesla jste z bytu něco? Ručníky, povlečení, odpadky – cokoli?“ zeptala se Hallidayová a pohlédla na úklidový vozík stojící na chodbě.

„Já vyhodila jeden pytel od kuchyně,“ ukázala Olga na shoz na odpadky poblíž výtahu.

Policista, který ji před chvílí vyslýchal, tiše zasténal. Věděl, co to znamená. Bude ji muset dovést do suterénu ke kontejnerům, aby dotyčný pytel identifikovala.

Hallidayová vytáhla z běžeckého batohu návleky na boty a rukavice a postupně si je nasadila. Přímo přede dveřmi do bytu stál další policista.

„Dorazil už nějaký detektiv?“ zeptala se, když si od něj vzala desky a podepsala se.

„Jste tu první,“ odpověděl.

Vytáhla telefon, aby natočila svůj postup, skrčila se pod páskou ve dveřích a vstoupila dovnitř. Páchlo to tam čpavkem. Dlaždice z falešného mramoru u dveří byly ještě vlhké po vytírání. Na zrcadlových stěnách v obývacím pokoji zasychaly šmouhy čistícího prostředku.

„Vypadá to, že tu Olga stihla uklidit, než objevila tělo,“ křikla na policistu před vchodem.

„Uklidila v obýváku a v kuchyni, než se dostala do ložnice. Tam našla toho mrtvého. V posteli, s dírou v hrudníku. Strčte do dveří a hned ho uvidíte.“

Byt měl zhruba velikost a dispozice hotelového pokoje a působil podobně neosobně. V obývací části stála na čerstvě vyluhovaném huňatém koberečku šedá kožená pohovka ve tvaru L a kulatý konferenční stůl. Na stěně visela velkoplošná televize. U linky v kompaktní kuchyni stály dvě barové židle – byt byl příliš malý na plnohodnotný jídelní stůl.

Hallidayová si natočila obývací pokoj i kuchyňský kout a potom otevřela nerezovou ledničku. Na policích byly vyskládané plastové krabičky se saláty a nakrájeným ovocem z Whole Fruits, jogurty rozličných příchutí a ve dveřích stála poloprázdná láhev pomerančového džusu.

Vedle dřezu odkapávaly dvě čerstvě umyté vysoké sklenice. Další důkazy spláchnuté do odpadu.

„Zatraceně. To je jak naschvál,“ zavrčela Hallidayová. Strčila si do pusy mátovou žvýkačku a zatlačila do dveří ložnice. Telefon držela před sebou, aby zaznamenala, jak vchází na místo činu. Okamžitě ucítila proud chladného vzduchu z větráku na stropě.

Nevypnula ho. Nesměla s ničím manipulovat, dokud forenzní tým všechno oficiálně nevyfotografuje přesně tak, jak to bylo nalezeno.

V ložnici vládlo pološero. Světla byla zhasnutá a žaluzie na oknech stažené. Hallidayová však viděla dost na to, aby dokázala určit, že obětí je muž kolem třicítky.

Vzduch z divoce roztočeného ventilátoru mu čechral vlasy, takže to vypadalo, jako by byl stále naživu. Hallidayová si přidřepala, aby si ho prohlédla zblízka. Prohlubně pod jeho ostře vyrýsovanými lícními kostmi naznačovaly, že když se usmíval, tvořily se mu v koutcích úst dolíčky. Vypadal jako člověk, který se usmíval často. Měl hranatou bradu, orlí nos a výrazně modré rty.

Až na černé boxerky byl nahý. Oblečení leželo na hromádce na koberci. Ošklivá rána v hrudníku naznačovala, že vražednou zbraní byl ostrý předmět, pravděpodobně nůž. Hallidayová se zběžně rozhlédla, ale žádný nůž neviděla. Vrah si ho nejspíš odnesl.

Hádala, že oběť zemřela okamžitě. To by vysvětlovalo, proč kolem těla nejsou žádné výrazné cákance krve. Nevysvětlovalo to však klidný výraz v mužově tváři. Nikdo se netváří takhle uvolněně ve chvíli, kdy je ubodáván.

V místnosti nezahlédla nic, co by jí pomohlo oběť identifikovat. Na nočním stolku neležela peněženka ani mobilní telefon.

„Jak jste se sem tak rychle dostala? Ulice v okolí jsou všechny totálně zacpané.“

Když se Hallidayová otočila, ve dveřích ložnice spatřila doktora Franklina, soudního lékaře.

„Byla jsem zrovna kousek odsud na cestě do práce, když ta zpráva dorazila,“ vysvětlila. S Franklinem se znali z doby, kdy pracovala na forenzním.

„Takže ještě pořád běháte?“ zeptal se.

„Deset kiláků denně. Pětkrát týdně. A vy?“

„Po operaci kolene jsem toho nechal.“

Doktor Franklin se soustředěným výrazem ve své úzké tváři změřil na třech různých místech teplotu v místnosti. Důchod

měl za rohem a už dávno přestal předstírat, že dodržuje nějaké konvence, co se oblékání týče. Raději než v košili a obleku cho-
díval v polo tričku a plátěných kapsáčích. Budilo to dojem, že si
na místo činu jen odskočil z golfu.

„Předpokládám, že ten ventilátor byl zapnutý, když byla oběť
nalezena, je to tak?“ zeptal se. „Mohlo by to ovlivnit můj výpočet
času úmrtí.“

„Myslím, že ano. Pro jistotu se ještě zeptáme uklízečky,“ od-
pověděla Hallidayová, a zatímco se Franklin pustil do prohlížení
těla, zamířila nakouknout do koupelny.

Usychající cákance vody na podlaze naznačovaly, že se tu
nedávno někdo sprchoval. Na umyvadle ležel dlouhý tmavý vlas.
Forenzní tým ho sebere, až bude koupelnu ohledávat.

„Máte nějakou představu, jak je to dlouho, co zemřel?“ houk-
la na doktora a otevřela skříňku nad umyvadlem.

„Větrák na stropě těla ochlazuje a zpomaluje rozklad. Takže
hádám, že ten muž je mrtvý zhruba šest až devět hodin. Přes-
nější výpočet provedu později. Příčinou smrti zřejmě byla bodná
rána do srdce. Proto tady není moc krve. Zastavilo se uprostřed
úderu.“

„Nepřipadá vám na tom muži něco zvláštního?“ zeptala se
Hallidayová tajemně.

„Kromě té zející rány v prsou?“ opáčil doktor uštěpačně, ale
pak si uvědomil, že Hallidayová to myslí vážně. „Co máte na
mysli?“

„Připadá mi, jako by zaspal svou vlastní vraždu.“

„Myslíte, že byl zdrogovaný?“

„Řekla bych, že je to docela dobře možné. Nemá na sobě žád-
né modřiny ani škrábance. Kolem nejsou žádné známky zápasu.
Ten chlap měří nejmíň metr osmdesát a vypadá, že je docela ve
formě. Takový silák by se pral jako démon.“

Přidřepala vedle těla a za pomoci svítilny na telefonu zkouma-
la jeho ruce. Nenašla na nich nic zvláštního.

„Na nehtech ani kloubech prstů nevidím žádné odřeniny ani jiná poranění. Vsadila bych se, že se vůbec nebránil.“

Vstala, o krok ustoupila a narazila do něčeho, co jí připadalo jako cihlová zeď.

KAPITOLA PÁTÁ

STŘEDA 8:11

Nebyla to cihlová zeď. Byl to detektiv Jack Lavelle. Prohlížel si místo činu unaveným pohledem policajta, který za patnáct let své služby viděl více vražd, než by dokázal spočítat. Měl na sobě džíný a hnědou koženou prošivanou bundu. Také on byl viditelně zrovna na cestě do práce.

Hallidayová zatnula zuby a v duchu si vyhrnula rukávy. V žádném případě se nehodlala nechat z tohoto případu vyšoupnout jen proto, že se tu rozhodl zjevit ostřílený detektiv s úmyslem chopit se iniciativy.

„Detektive Lavelle,“ řekla sladce. „Hádám, že jste se tu zastavil, abyste se podíval, jestli nepotřebuju pomoc. Nepotřebuju.“

„To vidím,“ opáčil Lavelle, ale ani se nepohnul.

„Výborně. Takže můžete v klidu pokračovat na okrsek.“

„To tedy nemůžu.“

„Proč ne?“

„Kapitán chce, abychom na tomhle případě dělali spolu,“ odpověděl Lavelle. „Jako partneři,“ dodal, když viděl, jak se Hallidayové rozčileně blýská v očích.

„Myslela jsem, že vy zásadně pracujete sám.“

„Ano, to je pravda,“ přikývl Lavelle a přidržel vedle postele, aby si zblízka prohlédl tělo. „Ale nemůžu mít vždycky všechno. Zasuňte mě do situace. Už víme, kdo to je?“

„Zatím ne,“ odpověděla Hallidayová po chvíli frustrovaného mlčení. „Nevidím tu peněženku ani mobil. Ale ještě tu nebyli

z forenzního, takže jsem se nedívala důkladně. Tělo objevila uklízečka. Domnívám se, že oběť si tenhle byt pronajala přes Airbnb nebo něco takového," dodala. „Když je byt obsazený na více dní, uklízečka sem většinou nechodí. Na dnešek majitel zřejmě zapomněl úklid zrušit.“

„Máme ještě něco dalšího?“

Hallidayová přešla na druhou stranu postele a posvítla na polštář vedle hlavy mrtvého muže. „Hádám, že tu nebyl sám," řekla a zaměřila paprsek světla na důlek v polštáři. „Někdo ležel v posteli vedle něj. Pravděpodobně žena.“

„Proč myslíte?“

Hallidayová přejela světlem z mobilu po dlouhém vlasu ležícím na polštáři. Až dorazí forenzní tým, přidá ho mezi důkazní materiál.

Na stolku vedle postele stála poloprázdná láhev vína. „Nejsou tu skleničky. Nejspíš pili rovnou z láhve.“

„Vzkážeme do laborky, ať tu láhev odbaví přednostně. Otisky prstů a DNA. Na hrdle možná zůstaly nějaké sliny.“

„Budeme potřebovat taky toxikologii," dodala Hallidayová.

„Proč toxikologii?“

„Mám za to, že oběť byla pod vlivem drog. To by vysvětlovalo absenci obranných zranění. Budeme muset najít majitele bytu a zjistit od něj, kdo si ho pronajal," řekla Hallidayová. „A taky potřebujeme sehnat pár dalších lidí, aby se podívali, jestli pachatel nezahlodil vražednou zbraň někde v blízkém okolí, a shromáždili a prošli záznamy z bezpečnostních kamer. Vsadím se, že jenom v tomhle domě jich bude spousta.“

„Jméno majitele a kontakt na něj jsem si cestou vyžádal od vrátného," odpověděl Lavelle. „Je na služební cestě, teď právě sedí v letadle do Hongkongu. A zařídil jsem tým pochůzkářů, co nám pomůžou s pátráním.“

Náhlý hluk z chodby ohlásil příjezd forenzního týmu. Hallidayová a Lavelle počkali v obývacím pokoji, než fotograf udělá

snímky místa činu. Zbytek týmu mezitím rozkládal své náčiní v chodbě u výtahů.

„Vyšetřovatelko Hallidayová,“ zavolal někdo ode dveří.

Na prahu stál policista, který před chvílí odešel s uklízečkou do suterénu. Na ruku měl gumové rukavice a mával na ni bílým odpadkovým pytle.

„Jak víme, že tohle je ten správný?“ zeptala se Hallidayová, rozvázala stahovací ucha pytle a nahlédla dovnitř.

„Olga si je stoprocentně jistá. Potvrdí to ve své výpovědi. Říká, že tam moc odpadků nebylo. Tohle je jediný, co odpovídá jejímu popisu.“

Hallidayová rukama v rukavicích prohrábla odpadky v pytli. Byl tam ohryzek jablka a prázdný kelímek od jogurtu stejné značky jako ty v lednici. Na dně leželo několik zářivě žlutých poznámkových lístečků zmuchlaných do kuliček. Na jednom bylo černým fixem napsáno Zůstaň vzhůru. Na ostatních stály neméně podivné vzkazy: Neotevírejte dveře. Nezvedejte telefon.

„Hallidayová, pojdte sem,“ křikl na ni Lavelle. „Na tohle byste se měla podívat.“

Předala pytel jednomu z členů forenzního týmu, aby ho zařadil mezi důkazní materiály, a vrátila se za Lavellem do ložnice. Zatímco se prohrabávala odpadky, fotograf z těla stáhl příkryvku, aby mohl pokračovat v práci, takže teď byla vidět i chodidla oběti. Byla pořezaná a zakrvácená.

„Na chodidlech má několik řezných ran,“ upozornil celkem zbytečně Lavelle.

„Zvláštní. Proč by si vrah dával práci s řezáním nohou, když ho dostal jedinou ránou do prsou?“ Hallidayová se sklonila k posteli a prohlédla si zranění zblízka. „Jako by se nemohl rozhodnout, jestli má být zběsilý, nebo zdrženlivý.“

„Možná má fetiš na nohy,“ navrhl Lavelle. „Proč by mu jinak rozřezával chodidla takhle na proužky?“

„Kvůli krvi.“ Hallidayová vstala a přejela očima po místnosti.
„Pachatel potřeboval jeho krev.“

„K čemu by měl potřebovat jeho krev?“ zeptal se fotograf, sklonil se a natočil fotoaparát, aby zachytil chodidla oběti zblízka.

Hallidayová přejížděla světlem z mobilu po posteli a hledala odpověď. Paprsek dopadl na drobnou kapku krve na huňatém šedém koberci. A pak na další a ještě jednu. Stopa vedla k oknu se spuštěnými žaluziemi. Hallidayová chytila šňůrku, vytáhla žaluzie a odhalila veliké okno, vysoké od podlahy až ke stropu.

Na skleněné tabuli byl krví vyvedený nápis: !E2 ČUBOЯP

V místnosti se zablesklo, jak fotograf pořídil snímek okna.

„Vypadá to jako nějaký blábol,“ poznamenal.

„Je to napsané zrcadlově, aby se to dalo správně přečíst zvenku,“ řekla Hallidayová.

„Co se tam píše?“ zeptal se fotograf a udělal ještě několik snímků okna.

„Probud' se!“

KAPITOLA ŠESTÁ

STŘEDA 8:35

Podřimuju na lavičce a kolem nohou se mi motají holubi. Moje tělo se houpe jako kyvadlo, doleva a hned zase doprava, jak upadám do spánku, probouzím se a tak pořád dokola. Celou dobu mě trápí neodbytný pocit, že něco není v pořádku.

Vyleká mě naléhavé zakvílení sirény hasičského vozu. Když otevřu oči, oslepí mě slunce. Zacloním si oči paží a chvíli rychle mrkám, než té explozi světla přivyknou. Moje dezorientace zmizí, když se z oslňující záře vynoří obloukovitý tvar.

Jsem v parku na Washington Square. Poznám to díky tomu oblouku. V létě sem často chodívám, abych si na sluníčku vypila kávu, než zamířím zpátky do toho blázince o blok dál, ve kterém pracuju a který si říká redakce.

Na klíně mi leží papírový sáček se zbytky pomerančovo-makového muffinu a prázdný kelímek od kávy se zaschlou mléčnou pěnou na víčku. Moje standardní snídaně. Chybí jen mobil, který obvykle nechávám na stole, abych si mohla užít chvílku klidu, než se na mě začnou valit pracovní telefonáty.

Teď když se mé oči konečně přizpůsobily, dojde mi, že toho světla není zase tolik. Obloha by měla být modrá, jenže je kovově šedá. Rozhlédnu se kolem sebe a zaregistruju další nesrovnalosti.

Lidé procházející parkem na sobě mají zapnuté kabáty anebo svetry v ponurých barvách, které ladí s jejich pochmurnými výrazy, a šály. Stromy nejsou obsypané svěžím letním listím.

Právě naopak. Dřiny a jilmy jsou pouhou masou křehkých větví v posledním záchvěvu podzimu. Cestičky pokrývá vrstva suchého listí, rozfoukávaného větrem prosyceným nezaměnitelným chladem blížící se zimy.

Je mi záhadou, jak je to možné.

Moje poslední vzpomínka předtím, než jsem se probudila na téhle lavičce, zahrnuje sluncem zalitý stůl u okna v redakci. Pracovala jsem na svém laptopu a byl krásný letní den. Zničehonic mi zazvonil telefon. „Tady Liv,“ řekla jsem do sluchátka.

A potom jsem se probudila tady.

Zamrkám, abych se zbavila ospalého omámení, které bezpochyby může za tohle mé zmatení. Ruce mám ztuhlé zimou. Několikrát je otevřu a zase sevřu v pěst, abych v nich trochu rozproudila krev. Přitom si všimnu, že jsou pokryté nápisy.

Když jsem byla malá, psávala jsem si na ruce poznámky, dokud si moje máma nevzala manžela číslo dvě. Stacy, Randalova dcera z prvního manželství, se na rozdíl ode mě vracela ze školy bez poskvrnky. Nikdy si na hřbety rukou nepsala upomínky ani nečmárala obrázky. Její culík nikdy nebyl nakřivo.

„Proč nemůžeš být jako Stacy?“ říkávala máma a posílala mě do koupelny, abych se umyla. „Zkus si na ty ruce nepsat, Liv. To dámy nedělají,“ dodávala s jižanským přízvukem, který si osvojila, aby zapadla mezi Randalovy snobské kamarády.

Naše nové prostředí bylo na hony vzdálené jejímu předchozímu životu svobodné matky v Jersey. Pracovala jako servírka v restauraci, která tvrdila, že podává nejlepší steaky na východním pobřeží. Právě tam se seznámila s Randalem. Zastavil se na oběd, když byl na služební cestě, máma ho obsluhovala a za tři týdny se brali. Šla jsem jí za družičku. Byla jsem družičkou na všech jejích svatbách.

Navzdory mámině snaze vyléčit mé sklony čmárat si po ruce jsem se k tomu zlovyku očividně zase vrátila. Zírám na kličky vyvedené modrou a černou propiskou, které mi zdobí

kůži. Táhnou se až nad předloktí a mizí v rukávech svetru. Pod klouby na hřbetech rukou mám výrazná písmena, která tvoří slova: ZŮSTAŇ VZHŮRU.

Poblíž zápěstí stojí: NESPI! KDYŽ USNEŠ, VŠECHNO ZAPOMENEŠ.

Tenhle nápis jsem pro zdůraznění ještě dvakrát podtrhla. A pak jsem usnula. Tady, na lavičce v parku. Přemítám, co všechno jsem zapomněla.

Zašustění křoví vyplaší holuby. Vrhnou se do vzduchu ve víru plácajících křídel a padajícího peří. Skrze tu vřavu cítím, že mě někdo děsivě pozorně pozoruje. Ale ať to je kdokoli, zmizí dřív, než mi ptáci uvolní výhled. Jsem v nebezpečí. Cítím to v kostech.

Vyskočím z lavičky a spěchám pryč, utíkám z parku a zastavím se až před vchodem do budovy, v níž sídlí naše redakce. Chvilí pozoruju lidi rotující v prosklených otočných dveřích vedoucích do vstupní haly. Nepřipojím se k nim. Nechci se ukázat v práci takhle rozhozená.

O kus dál v ulici je kavárna, kde si často kupuju oběd. Rozhodnu se, že si dám kávu, abych trochu uklidnila pocuchané nervy. Jenže když dojdu na roh, zjistím, že kavárna je zavřená. Má zabeďněná okna.

Hned vedle je moje oblíbené kadeřnictví. Vklouznu dovnitř, hnána nevysvětlitelnou touhou spatřit nějakou známou tvář.

„Můžu vám nějak pomoci?“ zeptá se žena s namodro obarvenými konečky vlasů, skládající za recepcním pultem ručnicky.

„Je tady Stevie?“

„Stevie se po svatbě odstěhoval do Miami.“

„Stevie se oženil?“ vyhrknu překvapeně. Považuji Stevieho nejen za svého kadeřníka, ale i za kamaráda. „Když mě naposled stříhal, o žádné svatbě se nezmínil.“

„To už teda muselo být pěkně dávno,“ opáčí žena.

„Jak to?“

„Protože to vypadá, že už jste u kadeřníka nebyla celý věky.“

Očima zabloudím k dlouhovlasé ženě, která stojí za jejími zády. Na zlomek vteřiny překvapeně zírám, kde se tam tak najednou vzala. Ale pak mi dojde, že to je zrcadlo a v něm jsem já. Skoro se nepoznávám. Zhubla jsem. Vlasy mám hrozně dlouhé a o několik odstínů tmavší, než je moje přirozená barva. Nejistě si je prohrábnu rukou.

Kadeřnice si to gesto vyloží po svém. „Jestli chcete ostříhat, mám teď zrovna volno.“

Ten nápad se mi zamlouvá. Možná že když se vrátím ke své obvyklé podobě, praskne ta surreálná bublina, co mě obklopuje od chvíle, kdy jsem se probudila v parku.

Posadí mě na židli u umyvadla, zakloní mi hlavu a pustí syčící proud vody. Zatímco mi prsty s dlouhými nehty vtírá šampon do vlhké pokožky, jako v hypnóze sleduji geometrické vzory, které na strop vrhá visutý lustr. Po chvíli zavřu oči a snažím se nechat uklidnit jemným šploucháním.

„Hotovo,“ oznámí kadeřnice a zavře kohoutek.

Osuší mi vlasy černým ručníkem a další mi omotá kolem hlavy jako turban. Pak mě odvede k nejbližšímu křeslu.

„Máte nádherné vlasy,“ pronese nadšeně a prohrábne mi je. Zeptá se mě, jak chci ostříhat.

Popíšu jí svůj obvyklý styl. Už léta nosím krátce střižený elegantní účes, který zvýrazňuje zelené jiskry v mých oříškových očích a podtrhuje mé široké lícní kosti.

Nůžky cvaknou a na zem spadne první chomáč. Vzápětí jej následují další, až je jimi nakonec bílá dlažba u mých nohou jako vystlaná. Pak mi do uší zařve fén.

U pokladny zpanikařím, když si uvědomím, že u sebe nemám kreditku. Naštěstí v kapse objevím balíček bankovek, a tak zaplatím hotově.

Když otevřu dveře salonu a vykročím na ulici, málem se srazím s mužem v uhlově černém obleku spěchajícím po chodníku.

Srdce mi poskočí. Vypadá jako Marco. Má ostré rysy, černé vlasy a kráčí s podobnou namyšlenou sebejistotou.

„Pardon,“ řekne a obejde mě.

Není to Marco. Smutek na mě dolehne s takovou silou, že se nemůžu nadechnout.

KAPITOLA SEDMÁ O DVA ROKY DŘÍVE

„Liv? Liv, probud' se.“

Rozespale mrkám, dokud se rozmazaná šmouha nade mnou nepromění v Marca. Sklání se nade mnou, upírá na mě čokoládové oči a jemně mi třese rameny. Zírám na něj. Jsem příliš ochromená, než abych dokázala něco říct. Oči mám otevřené, zbytek těla však ještě tvrdě spí.

„Liv. Je čas vstávat,“ řekne mi Marco. Přikývnu a na okamžik ještě zdřímnu, než se přinutím probudit.

„Kolik je hodin?“ zamumlám.

„Těsně po jedenáctý.“

„To si děláš srandu!“ Vytáhnu se do polosedu a unaveně se opřu o polštář za zády. „Měl jsi mě vzbudit už před hodinou.“

„Snažil jsem se. Věř mi. V životě jsem neviděl nikoho takhle vyčerpanýho.“

Zatáhnutím za šňůru rozevře žaluzie a do ložnice proniknou sluneční paprsky. Zakryju si tvář rukou.

„Marco, tohle mi nedělej! To světlo mě zabije.“ Přetáhnu si přikrývku přes hlavu, abych se chránila před oslepujícím slunečním jasem.

Místo odpovědi zmizí v kuchyni. Po chvíli se vrátí s hrnkem horké, extra silné kávy. Vypiju ji a zhroutím se zpátky na polštář, imunní vůči kofeinu, který se mi rozlévá tělem. Okamžitě začnu znovu dřímat.